

T·A·J·N·O·S·T·I

ŽÁDNÉ SOUDY. ŽÁDNÁ OMEZENÍ. ŽÁDNÝ STUD.

L. MARIE ADELINÉ

T·A·J·N·O·S·T·I

ŽÁDNÉ SOUDY. ŽÁDNÁ OMEZENÍ. ŽÁDNÝ STUD.

T·A·J·N·O·S·T·I

ŽÁDNÉ SOUDY. ŽÁDNÁ OMEZENÍ. ŽÁDNÝ STUD.

L. MARIE ADELINE

FORTUNA

Original title: S.E.C.R.E.T.
First published in Canada by Doubleday Canada,
A division of Random House of Canada Limited

Tato kniha je fikce. Jména, osoby, místa i události jsou
výplodem autorčiny fantazie nebo jsou smyšlené.
Jakákoli podobnost se skutečnými událostmi
či osobami, žijícími nebo mrtvými, je čistě náhodná.

Copyright © 2013 L. Marie Adeline
Cover photography © Peter Locke, 2013

Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2013
Translation © Jana Jašová, 2013

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri
v edici Fortuna Litera
www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Alena Jakoubková
První vydání

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována,
ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována
jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky,
fotografickou cestou nebo jinými prostředky
bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7321-698-6

Pro Nitu

Žádné soudy. Žádná omezení. Žádný stud.

Servírky jsou zvyklé číst řeč těla. Stejně jako ustrašené manželky, které žijí v jedné domácnosti s opileckým násilníkem. A já byla obojí, čtrnáct let manželka, skoro čtyři servírka. Součástí mé práce bylo vědět, co hosté chtějí, někdy ještě předtím, než na to přišli sami. Totéž jsem musela dělat se svým bývalým: uhodnout, co chce, ještě v tu vteřinu, kdy vešel do dveří. Jenže kdykoli jsem se tuhle schopnost pokusila použít na sebe, snažila se uhodnout vlastní potřeby, nedokázala jsem to.

Neměla jsem v plánu stát se servírkou. Copak tohle vůbec někdy někdo chce? Dostala jsem práci v Café Rose potom, co můj manžel umřel. A během čtyř let jsem ze stavu zuřivosti přešla do stavu jisté otupělé prázdnoty. Obsluhovala jsem a čekala. Na lidi, na čas, na život. Vlastně jsem si svou práci postupně skoro zamilovala. Na místě jako je Café Rose, v New Orleansu, máte pravidelné hosty, své oblíbence, a pak pár těch, které se snažíte svěřit do péče kolegyň. Dell nerada obsluhovala

místní výstředníky, protože dávali malé spropitné. Ale já ráda poslouchala jejich příběhy. Takže jsme se dohodly: já si brala podivíny a muzikanty, ona zase studenty a pak každého s dítětem nebo miminkem v kočárku.

Úplně nejradši jsem měla dvojice, a zvláště tuhle jednu. Asi to zní podivně, ale cítila jsem chvění v břiše pokaždé, když vešli. Ženě bylo něco mezi pětatřiceti a čtyřiceti a byla krásná takovým tím francouzským způsobem – měla zářivou pokožku, krátké perfektně střižené vlasy, ale zároveň kolem sebe šířila nepřehlédnutelnou ženskost. Její partner (vždycky chodili spolu) měl vstřícný obličej a hnědé vlasy zastřižené úplně nakratinko. Byl vysoký, se štíhlým pružným tělem, a připadalo mi, že bude o něco mladší než ona. Byl tak sexy, jak bývají jen muži, kteří nemají ani ponětí, co to slovo znamená.

Ti dva nenosili snubní prstýnky, takže jsem si nebyla jistá, jaký je přesně jejich vztah. Každopádně byl důvěrný. Vždycky se na sebe dívali, jako by spolu zrovna byli v posteli, anebo do ní po rychlém obědě zase mířili.

Pokaždé, když přišli, udělali totéž. Muž se posadil proti ní, položil si lokty na stůl a obrátil dlaně vzhůru. Ona chvíli počkala, než taky položila předloktí na stůl s dlaněmi otočenými vzhůru, jen pár centimetrů od jeho, ale jako by si dávali pozor, aby se jejich prsty nedotýkaly. Nechali tak ruce jen pár vteřin, než to začalo působit směšně, nebo než si toho všiml ještě někdo jiný než já. Pak se jejich prsty propletly. On jí zlíbal jejich bříska, od palce až po malíček, zatímco držel její ruku ve své. Vždycky postupoval zleva doprava. Ona se usmála. To-

hle všechno proběhlo velice rychle, než se natáhli po jídelním lístku. Když jsem je pozorovala, nebo se snažila je pozorovat tak, aby to nebylo nápadné, probouzela se ve mně hluboká, důvěrně známá touha. Cítila jsem to, co ta žena, jako by jeho ruce laskaly moje prsty, moje předloktí, moje zápěstí.

V mém životě žádná taková touha neexistovala. Něžnosti jsem neznala. Ani dychtivost. Můj exmanžel Scott dokázal být laskavý a něžný, když byl střízlivý, jenže ke konci už ho alkohol držel pod krkem, a nic takového v něm nezbylo. Když zemřel, brečela jsem bolestí nad tím, jaký byl, i nad bolestí, kterou mi způsobil, ale nechyběl mi. Ani trošku. Něco ve mně pomalu odumíralo, až to zemřelo docela, a teď už to bylo pět let, kdy jsem měla naposledy sex. Pět let. Vždycky jsem na tenhle neplánovaný celibát myslela jako na starého psa, který nemá na výběr, prostě mi musí chodit za patami. Pětlet běhal za mnou s vyplazeným jazykem a škobrtal o vlastní nohy. Když jsem si zkoušela šaty, Pětlet ležel na podlaze šatny a jeho svítící oči se vysmívaly mé snaze vypadat v novém úboru přitažlivější. Pětlet si taky lehal pod stůl na každém rande, na které jsem si vyšla, a spokojeně tam pospával.

Žádná z těch schůzek pro mě neskončila vztahem, který by někam vedl. Ve svých pětatřiceti jsem začala věřit tomu, že se „to“ už nikdy nestane. To: aby mě někdo chtěl, toužil po mně, jako tenhle muž touží po té ženě. Jenže pro mě to bylo něco jako cizí film v jazyce, který jsem se nikdy nenaučila, s titulky, které se mi rozmazávaly před očima.

„Třetí rande,“ zamumlal můj šéf. Překvapil mě tím. Stála jsem vedle Willa za pultem se zákusky a on leštil utěrkou sklenice. Všiml si, že se dívám na ty dva. A já si zase všimla jeho předloktí, tak jako vždycky. Will nosil kostkovanou košili s rukávy vyhrnutými k loktům. Předloktí měl svalnatá a pokrytá sluncem vybělenými chloupky. Byli jsme jen kamarádi, ale čas od času mě zarazila jeho mužná přitažlivost, podtržená tím, že si ji vůbec neuvědomoval.

„Nebo pátý, co myslíš? Jak dlouho ženy čekají, než se vyspí s chlapem se kterým randí?“

„To nevím.“

Will protočil svoje temně modré oči. Moje skuhrání o nedostatku vhodných chlapů už ho nejspíš nebavilo poslouchat.

„Tihle vypadají, že to dělali hned na prvním,“ prohodila jsem a podívala se zase na dvojici. „Jsou do sebe zbláznění.“

„Dávám jim půl roku,“ prohlásil Will.

„Cyniku,“ odsekla jsem a zavrtěla hlavou.

Dělali jsme to často, probírali jsme imaginární vztahy mezi našimi zákazníky. Byla to taková roztomilá hra, která nám pomáhala ukrátit si čas v práci.

„Hele, podívej se tamhle. Vidíš toho starouše, jak se dělí o talíř mušlí s tou mladou ženskou?“ ukázal Will nenápadně bradou na jinou dvojici. Zaklonila jsem krk a snažila se nezírat tak, aby to bylo moc nápadné, a upřela pohled na starého muže a mladou dívku.

„Vsadím se, že je to dcera jeho nejlepšího kamaráda,“

prohlásil Will a ztišil hlas. „Konečně dostudovala a stojí o místo v jeho právnícké firmě. Už je plnoletá, takže to s ní klidně může dotáhnout dál.“

„Fuj. Co když je to prostě jeho dcera?“

Will pokrčil rameny.

Rozhlédla jsem se po místnosti, která byla na úterní odpoledne překvapivě plná. Ukázala jsem k jiné dvojici, která v rohu právě dojídala. „Vidíš tamty dva?“

„Jo.“

„Podle mě se chtějí rozejít.“ Will se na mě podíval, jako by mi chtěl naznačit, že to už zacházím moc daleko do říše fantazie. „Skoro vůbec se na sebe nedívají, a de-zert si objednal jen on. Přinesla jsem jim dvě lžičky, ale ani jí nenabídl, aby ochutnala. To je špatný znamení.“

„To je vždycky špatný znamení,“ souhlasil Will a mrknul na mě. „Muži se o zákusek *vždycky* dělí.“ Musela jsem se usmát. „Hele, mohla bys ty skleničky doleštit za mě? Musím vyzvednout Tracinu. Zase se jí rozbilo auto.“

Tracina byla večerní servírka, se kterou Will už asi rok chodil. Začal si s ní potom, co pozval na rande mě, ale nikam nevedlo. Zpočátku mi lichotilo, že o mě stojí, ale nechtěla jsem to dotáhnout dál. Potřebovala jsem spíš kamaráda, a hlavně jsem nepotřebovala randit s vlastním šéfem. A brzo jsme vklouzli tak hluboko do kamarádské zóny, že mi dalo menší práci udržovat všechno na platonické úrovni, navzdory tomu, že mě Will přitahoval... až na ty zvláštní chvíle, kdy jsem ho zahlédla pozdě večer vzadu v kanceláři, jak tam sedí nad papíry s vyhrnutými rukávy, rozepnutým knoflíkem pod krkem, a projíždí si

nepřítomně rukou vlasy v odstínu pepř a sůl. Rychle jsem si tu vzpomínku vyhnala z hlavy.

Takže chodil s Tracinou. Jednou jsem mu vyčetla, že ji přijal, jen aby ji mohl sbalit.

„No a co?“ opáčil. „To je jedna z mála výhod, když je člověk šéf.“

Když jsem doleštila sklenice, vytiskla jsem účtenku pro svou oblíbenou dvojici a vydala se s ní pomalu k jejich stolu. V tu chvíli jsem si poprvé všimla ženina náramku, silného zlatého řetězu ozdobeného malými zlatými přívěsky.

Byl tak zvláštní, světle žlutý s matným povrchem. Na přívěscích byly římské číslice a nějaká slova, která jsem nedokázala přečíst. Na náramku viselo těch přívěsků asi dvanáct. Zdálo se, že i jejího partnera ten šperk uchvátil. Přejel prsty po mincích stejným způsobem, jako by jí laskal zápěstí a předloktí. Jeho dotek byl pevný a majetnický, až se mi z toho sevřelo hrdlo a v břiše se rozlilo horko. *Pětlet.*

„Prosím,“ podala jsem mu účet a můj hlas o oktávu povyskočil. Položila jsem lístek na stůl tam, kde nebyly jejich ruce. Ti dva vypadali, jako by je můj příchod překvapil.

„Ach. Díky!“ ozvala se žena.

„Bylo všechno v pořádku?“ zeptala jsem se. Proč před nimi cítím takový ostych?

„Výtečné jako vždycky,“ ujistila mě.

„Vynikající,“ potvrdil muž a vytáhl peněženku.

„Počkej, nech to na mě. Ty platíš pořád.“ Žena se na-

klonila vedle a vylovila z kabelky svoji peněženku. Podala mi kreditní kartu. Když se pohybovala, náramek jí zacinkal. „Prosím, má milá.“ Jsme stejně staré, a říká mi „má milá“? Jenže s jejím sebevědomím jí prošlo všechno. Když jsem si brala kartu, připadalo mi, jako by se jí v očích něco mihlo. Že by si všimla mé zaprané pracovní košile? Té, kterou jsem nosila, protože se její odstín podobal odstínu jídla, které na ní vždycky skončilo? Najednou jsem si začala palčivě uvědomovat svoje nedostatky. Třeba že nejsem namalovaná. A panebože, moje boty – hnědé a s rovnou podrážkou. A bez punčoch. Měla jsem v botách jen ponožky ke kotníkům, no věřili byste tomu? Co se to se mnou stalo? Kdy jsem se tak předčasně změnila v cuchtu středního věku?

Tváře mi hořely, když jsem se od nich odvrátila a zastrčila kartu do kapsy zástěry. Zamířila jsem rovnou do koupelny, kde jsem si opláchla obličej studenou vodou. Uhladila jsem si zástěru a zadívala se do zrcadla. Nosím hnědou košili, protože je to pohodlné. Nemůžu chodit v koktejlkách. Jsem servírka. A pokud jde o moje vlasy v culíku, to je předpis. Vlasy musejí být stažené. I když bych si je mohla učesat tak, aby byly hladké, a stáhnout je jen volně sponou, místo abych si je těsně omotala gumičkou jako svazek chřestu. Moje boty hovořily o ženě, která vůbec nemyslí na to, jak vypadají její nohy – i když jsem už mockrát slyšela, že ty moje vypadají báječně. A profesionální manikúru jsem si dopřála naposledy před svatbou. Jenže to je jen plýtvání penězi. Ale stejně... jak jsem mohla skončit takhle? Prostě jsem o sebe úplně

prestala dbát. Pětlet ležel pod umývadlem a tvářil se unaveně.

Vrátila jsem k jejich stolu s kartou a účtenkou a vyhýbala se očnímu kontaktu s ním i s ní.

„Pracujete tady dlouho?“ zeptal se mě muž, zatímco jeho partnerka podepisovala transakci.

„Asi čtyři roky.“

„Jste vážně šikovná.“

„Děkuju.“ Cítila jsem, jak mi tváře polévá horko.

„Tak zase příští týden,“ prohodila žena. „Tohle staré místo prostě miluju.“

„Ta restaurace zažila už lepší časy.“

„Pro nás je dokonalá,“ prohlásila žena, podala mi podepsanou účtenku a mrkla na svého muže.

Zadívala jsem se na její podpis. Čekala jsem nějaké exotické, květnaté jméno. *Pauline Davisová* působilo obyčejně a všedně. Jako by mě to na chvíli uklidnilo.

Dívala jsem se za nimi, jak procházejí mezi stolky a jdou ven z restaurace, kde se políbili. A rozdělili. Když žena procházela kolem výlohy, podívala se na mě a zamávala. Musela jsem vypadat jako nána, když jsem tam tak stála a zírala za nimi. Ochable jsem jí přes zaprášené sklo mávnutí oplatila.

Z transu mě vytrhla postarší žena, která seděla vedle u stolu. „Té paní tady něco upadlo,“ upozornila mě a ukázala pod stůl.

Sehnula jsem se a vylovila malý vínový zápisník. Vypadal ohmataně a jeho desky byly měkké na dotek, jako by byly z kůže. Na přední straně měly vyražené iniciály P. D.

obtažené zlatou, stejnou, jaká lemovala stránky uvnitř. Nesměle jsem zápisník otevřela na první stránce, jestli tam nebude Paulinina adresa nebo telefonní číslo, a moje oči náhle upoutaly popsané řádky. *...jeho rty na mých... nikdy jsem se necítila tak živá... pronikl do mě jako žhnoucí blesk... přicházel ve vlnách, které mě houpaly... ohnul mě přes...*

Rychle jsem zápisník zaklapla.

„Možná ji ještě dohoníte,“ poznamenala zákaznice, která pomalu přežvykovala croissant. Všimla jsem si, že jí chybí přední zub.

„Už je asi pozdě,“ odpověděla jsem. „Já... nechám jí to tady. Chodí sem často.“

Žena pokrčila rameny a ukousla si další sousto. Zastrčila jsem zápisník do své číšnické zástěry a cítila, jak mi po páteři přebíhá mrazení. Po zbytek směny, než dorazila Tracina ve svém obvyklém žvýkačkovém oparu, s afro kudrlinkami, které jí unikaly z ohonu, mi ta věc v kapse připadala jako živý tvor. Poprvé v životě se mi New Orleans za soumraku nezdál tak osamělý.

Cestou domů jsem počítala roky. Bylo to šest let, co jsme se sem se Scottem přestěhovali z Detroitu, abychom začali znovu. Bydlení tu bylo levné a Scott právě ztratil posledního místo, na jakém se ještě mohl udržet, jako prodejce aut. Oba jsme mysleli, že začít nový život ve městě, které se právě stavělo na nohy po hurikánu, by mohlo postavit na nohy i naše manželství.

Našli jsme si hezký modrý domek v Dauphine Street ve čtvrti Marigny, kde bydleli i jiní mladí lidé. Já měla štěstí a našla si práci jako asistentka veterináře v ordinaci v Metaire. Jenže Scott se nechal vyhodit z několika míst po sobě, a pak vzdal i ty dva roky střízlivosti. Začal zase pít, nejdřív po večerech, pak už to byly dvou-týdenní tahy v celku. Když mě podruhé po dvou letech uhodil, věděla jsem, že je konec. Najednou jsem cítila, kolik úsilí ho stálo, aby na mě celé ty dva roky od chvíle, kdy mi dal poprvé opilý pěstí do obličeje, nevztáhl ruku. Odstěhovala jsem se od něj o pár ulic dál do jednopokojového bytu, prvního a jediného, který jsem si byla prohlédnout.

Jednou večer, o pár měsíců později, mi Scott zavolal, jestli se můžeme sejít v Café Rose, aby se mi omluvil za své chování, a já souhlasila. Tvrdil mi, že přestal pít, a tentokrát už navždycky. Jenže jeho omluvy zněly prázdně a jeho chování bylo pořád popudlivé a agresivní. Ke konci jídla jsem už měla v očích slzy, zatímco on stál nade mnou a syčel poslední „omluvy“ na mou sklopenou hlavu.

„Myslím to vážně. Já vím, že to tak nezní, ale Cassie, opravdu toho lituju. Den za dnem musím žít s tím, co jsem ti udělal. Nevím, co mám udělat, abys mi to odpustila!“ vyhrkl a pak vyrazil z restaurace.

Samozřejmě, že placení nechal na mně.

Když jsem odcházela, všimla jsem si inzerátu, že hledají denní servírku. Už dlouho jsem myslela na to, že odejdu z místa na veterinární klinice. Měla jsem se tam

starat o kočky a odpoledne venčit psy, jenže zatoulaných chudáků po Katrině neubývalo, a tak jsem většinu pracovní doby vyholovala hubené nohy jinak zdravých zvířat, abych je připravila na utracení. Začala jsem svou každodenní práci nenávidět. Nenáviděla jsem, když jsem se musela dívat do těch smutných, unavených očí. Ten večer jsem v restauraci vyplnila žádost o přijetí do pracovního poměru.

Bylo to ten večer, kdy silnici poblíž Parlange bičoval liják. Scott sjel s autem do False River a utopil se.

Přemýšlela jsem nad tím, jestli to byla nehoda, nebo sebevražda, ale naštěstí se nad tím nezamýšleli v naší pojišťovně. Ten večer byl koneckonců strážlivý. A protože svodidla byla v tom úseku zrezivělá, dostala jsem i odškodnění od státu. Jenže co tam Scott dělal? To bylo přesně v jeho stylu, takhle velkolepě odejít ze života, aby na mě naložil břemeno viny. Nebyla jsem ráda, že umřel. Ale nebyla jsem ani smutná. Dostala jsem se do toho stavu otupělé prázdnoty, ve kterém jsem zůstala dodnes.

Dva dny poté, kdy jsem se vrátila z jeho pohřbu v Ann Arbor – kde jsem seděla sama, protože Scottova rodina kladla jeho smrt za vinu mně – mi zavolal Will. Jeho hlas mě v první chvíli zaskočil – tolik se podobal Scottovu, ale bez špatné opilecké artikulace.

„Mluvím s Cassií Robichaudovou?“

„Ano, ovšem. Kdo volá?“

„Jmenuju se Will Foret. Majitel Café Rose. Minulý týden jste nám tady nechala váš životopis. Hledáme někoho, kdo by mohl hned začít, na denní směny. Vím, že

nemáte moc zkušeností, ale udělala jste na mě dobrý dojem, když jsme se tuhle viděli, a –“

Dobrý dojem?

„Kdy jsme se viděli?“

„Když jste tu, ehm, nechala váš životopis.“

„Samozřejmě, už si vzpomínám. Promiňte. Dobře, ano, můžu nastoupit ve čtvrtek.“

„Čtvrtek je prima. Tak v půl jedenácté, ano? Ukážu vám, co a jak.“

O osmačtyřicet hodin později jsem si třásla s Willem pravicí a nechápala, jak jsem na něj mohla zapomenout – to bylo tím, v jakém stavu jsem ten večer byla. Žertovali jsme o tom („Takže já z vás byl v rauši, a vy si mě *vůbec nepamatujete?!*“). Jenže po té hádce se Scottem mě zahalovala taková mlha, že bych mohla mluvit s Bradem Pittem, a nepamatovala bych si vůbec nic. Ale při tom druhém setkání s Willem už mě jeho nenápadná, skromná atraktivita zasáhla naplno.

Will mi netvrdil, že si tady vydělám bůhvíjaké peníze – Café Rose leží trochu moc na sever od nejoblíbenějších turistických míst, a nemá otevřeno do rána. Zmínil se o tom, že by chtěl podnik rozšířit, ale to byla hudba daleké budoucnosti.

„Sem se chodí najíst a posedět hlavně místní. Tim a kluci z Michaelova krámků pro cyklisty. Muzikanti. Někdy je najdete spát u vchodu, protože hrajou na ulici celou noc. Místní týpky, co tady prosedí hodiny. Ale všichni pijou hodně kafe.“

„To zní dobře.“